

med at opføre en stor Bygning til i samme Diemed; jeg tror altsaa ikke, at denne Betragtning har Noget paa sig. Jeg for mit Bedkommende skal gjerne gaa ind paa § 5 som den foreligger. Det forekommer mig ikke, at det kan være enten til Ulempe eller Forargelse for Menigheden, at Kirken benyttes til gudelig Tjeneste; det forekommer mig, at netop denne Brug af Kirken, selv af Præster, der henhøre til andre Menigheder, kun kan være til Dphjælpsning af Guds Rige. — Jeg skulde imidlertid efter de Foredrag, vi have hørt, ikke have taget Ordet i denne Sag; naar ikke den første ærede Taler var optraadt paa Kjøbstædernes Begne. Jeg veed ikke, med hvilken Berettigelse han optræder paa disses Begne; er det, fordi han bor i en Kjøbstad, saa vil jeg tillade mig at optræde med den samme Berettigelse, idet ogsaa jeg er en Kjøbstadsbeboer, og jeg vil da sige, at, saavidt mig bekjendt, vil der ikke i Kjøbstæderne møde nogen Modstand mod denne Ordning af dette Forhold; tværtimod tror jeg, at dette Lovforslag, som det foreligger, vil blive modtaget med Velvillie. Jeg skal slutte mig til flere af de foregaaende Talere, idet jeg udtaler min Tak til den høitagtede Kultusminister, fordi han saa velvillig er kommen dette Lovforslag imøde. — Den ærede første Taler omtalte, at der i Kjøbstæderne var et Organ for Sognemenigheden, nemlig Kirkeinspektionen; det har jeg dog aldrig før hørt. Kirkeinspektionen er efter min Mening en ganske økonomisk Bestyrelse. Kirkerne i Kjøbstæderne eie sig nemlig selv, og ved Siden af Kirkeværgeren staar der en Kirkeinspektion, bestaaende af Præsten, Byfogden og et dertil valgt Medlem af Kommunalbestyrelsen, men den repræsenterer ingenlunde Menigheden som saadan, den repræsenterer Kommunen i økonomisk Henseende. Det forekommer mig derfor at være en besynderlig Ting, at denne Kirkeinspektions Tillsættelse skulde indhentes, for at Kirken kunde benyttes. Den, der efter min Formening nærmest bør have Afgjørelsen af, naar Kirken skal benyttes, er Præsten. — Forsaavidt der paa et Sted er baade en Præst og en residerende Kapellan, kunde der maasse være Anledning til at rette Noget i de Paragrafer, hvor dette Tilfælde er omtalt: thi det kunde maasse være

urigtigt, at begge skulde have Bestemmelsesret, idet deres Bestemmelser saa kunde komme i Kollision med hinanden; det forekommer mig, at Præsten maa have den afgjørende Bestemmelse. — Naar det er blevet udtalt, at der, hvis den første Del af § 5 blev vedtaget, kunde opstaa Forargelse for Menigheden over, at Sakramenterne bleve forvaltede paa en anden Maade, da er dette blevet saa fuldstændig imødegaaet af en æret Taler her bagved (Hægle), at jeg ganske kan henholde mig dertil, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre derved.

M. Andersen: Det gjør ogsaa mig ondt, at den høitærede Kultusminister ikke kan modtage Loven med den Bestemmelse, som indeholdes i Slutningen af § 5. Jeg tror heller ikke, at den, som der er udtalt, kan give Anledning til nogen grundet Misfornøielse eller til nogen Forargelse rundt omkring i Landet; men, naar den høitærede Kultusminister ikke vil kunne gaa ind paa denne Bestemmelse, saa synes jeg for mit Bedkommende dog ikke, at det skulde være nogen saa overveienende Hindring, at vi ikke derfor skulde kunne vedtage Lovforslaget. Jeg tror, at selv om denne Bestemmelse gaar ud, vil Loven dog blive modtaget med Taknemmelighed rundt omkring i de forskjellige Dele af Landet; thi det forholder sig ikke saaledes, som den ærede Landssthingsmand for Horsens (Sessen) har udtalt, at der ikke er nogen Trang til en saadan Lov, og det forundrer mig saa meget mere at høre denne Udtalelse fra den høitærede Landssthingsmand, som det er mig bekjendt, at der endogaa i en Kjøbstad, der ikke ligger langt fra den By, hvor den ærede Landssthingsmand bor, for saa Nar siden har viist sig ikke saa liden Trang til at faae en saadan Lov, og det er ikke den eneste Kjøbstad i Sylland, hvor det er Tilfældet. — At der skulde være nogle af Folkekirkens Præster, der skulde forvalte Sakramenterne paa en Maade, der kunde give Anstød eller Forargelse, kan jeg ikke være med til at tro; jeg kjender dog ogsaa en stor Del af Folkekirkens Præster, men, medens det vel kan være Tilfældet, at de i Anskuelsen om et eller andet uiderordnet Punkt kunne afvige fra hinanden, saa afvige de dog ikke fra hin-